

หวงรัก

บทที่ 46

“พีณาท...”

มณฑิราต้องอุทานอย่างแปลกใจระคนตกใจ มารดาของเธอ ลูกขึ้นมาทำอาหารเช้า พอเห็นรถของชายหนุ่มจอดอยู่ที่ประตูรั้วก็ เรียกให้เธอลงไปดู ชายหนุ่มเปิดประตูรถ ไโรทวดเคราปรากฏชัด บนใบหน้าสีเข้มที่หม่นหมอง ผมยุง ขอบตาซำร่วงโรย

“มีอะไรหรือคะ พีณาทไปไหนมา ทำไมถึงได้โทรมอย่างนี้”

ชายหนุ่มก้าวลงมายืน เสื้อผ้ายังชื้น ร่างสูงใหญ่ที่เคย แข็งแกร่งมีน้มนคงมีอาการโง่งนเล็กน้อย

“พีชับริดทั้งคืน ไม่ได้นอนเลย”

“เข้าบ้านก่อนคะ วันนี้วันหยุด พีณาทเข้ามานอนพักก่อนก็ได้”

เธอจับแขนที่แข็งแรงให้เดินอย่างเอาใจ และชายหนุ่มก็คล้อย ตามด้วยอาการเซื่องซึม เธอช่วยปลดคัมถอดเสื้อที่ยังชื้นออกให้ ข้อนิ้วววมเป่ง รอยแผลที่มีเลือดซึมทำให้เธอต้องนึ่วหน้า

“พีณาทไปชกกับใครมาคะ”

“เปล่า” เสียงตอบขรึม ชายหนุ่มทอดกายลงนอนบนเก้าอี้ นวมตัวยาวตามแรงกดของมือบาง ๆ

“ไปหาฟ้ามาหรือเปล่าคะ”

ชายหนุ่มกำมือแน่น เสียงที่พูดเคียดแค้นขมขื่นยิ่ง

“เขาอยู่โดยไม่มีนายคนนั้นไม่ได้หรอก เขาโทรศัพท์เรียกกัน มาจนได้”

มณฑิราไม่ยอมบอกว่าเธอเป็นคนบอกทางให้ภูริตามไปเอง หญิงสาวได้แต่ปล่อยให้เขาหลับพอได้ยินเสียงโทรศัพท์ก็ตอบรับ

“ฮัลโหล” ไม่มีเสียงจากอีกฝ่าย เธอพูดซ้ำ “ฮัลโหล”

“นั่นมณ เหรอ” เป็นเสียงกระซิบที่หัวน้ําของฟ้ารุ่ง

มณฑิราเลิกคิ้ว เหลือบตามองกณาท เห็นชายหนุ่มหลับไหล อยู่อย่างอ่อนเพลีย เธอเดินออกจากห้อง ลดเสียงลงขณะที่ตอบ

“ใช่ เราเองแหละฟ้า”

“พีณาทอยู่ตรงนั้นหรือเปล่า”

“พีณาทกำลังนอนหลับ” เป็นคำตอบที่ทำให้ฟ้ารุ่งตัวเย็นวูบ

“ที่นั่นที่ไหนหรือมณ”

มณฑิราจับกระแสด้านเครื่องในน้ำเสียงของเพื่อนสาวได้ชัดเจน รอยยิ้มเจืออยู่ที่ริมฝีปากขณะที่ตอบ

“บ้านมณเอง”

อีกฝ่ายหนึ่งไปนาน มณฑิราไม่รู้ว่าฟ้ารุ่งรู้สึกคล้ายถูกบีบที่หัวใจ อย่างรุนแรงจนชวดเซไปทรุดลงนั่ง กณาทเงียบหายไปหลายวัน ได้แต่โทรศัพท์ฝากให้พิชิตมาบอกให้เธอรอ

ที่แท้เขามาอยู่กับมณฑิรา.....

“งั้นก็ดีแล้ว...” แม้พยายามบังคับเสียง แต่มันก็สั่นจนอีกฝ่าย ได้ยิน “วานมณช่วยบอกพีณาทด้วย ว่าฟ้าจะกลับกรุงเทพละ แต่ จะไม่ไปบ้าน ฟ้ามีที่อยู่ใหม่แล้ว”

“แล้วจะให้ติดต่อที่ไหนล่ะ ฟ้า”

“ไม่ต้อง...” เสียงตอบขาดหาย เธอปิดปากกลั้นสะอื้น

“ฟ้าอยู่กับคุณภูริ ใช่ไหม คุณภูริมาถามหาฟ้ากับมณ”

“ใช่” เสียงเธอสั่น กลั้นน้ำตาไว้จนสุดความสามารถ

“ขอบใจมณที่บอกให้คุณภูริรู้ว่าฟ้าอยู่ที่นี้ ถ้าไม่มีคุณภูริ ฟ้าคงต้อง ล้าปากมาก”

มณฑิราพอจะเดาเรื่องออก กณาทเพิ่งกลับจากฟ้ารุ่งและคง จะพบเห็นภูริอยู่ด้วย เขามีเรื่องกันหรือเปล่า ถ้ามีก็ดีละ จะได้รู้ว่าฟ้ารุ่งไม่ใช่จะผุดผ่องงดงามนักหนา..!

“ไม่เป็นไรหรอก ฟ้า แล้วพบกันนะ”

ฟ้ารุ่งตัดการติดต่อ แล้วก็ร้องไห้อย่างไม่อับอายใคร

“พีณาทอยู่บ้านมณ .... กำลังนอนหลับ”

ภูริมองเธอปาดน้ำตา อดรู้สึกหนักอึ้งไม่ได้

“ไปกันเถอะ ตัดกณาทให้ขาด ผมจะดูแลคุณเอง”

เขาช่วยเธอขนของไปใส่รถ ฟ้ารุ่งเก็บของเงียบๆ ไม่พูดไม่จา ได้แต่ร้องไห้.....

ที่ซึ่งภูริ พาเธอและลูกมา เป็นบ้านตึกขนาดสองชั้นซึ่งปลูกอยู่ในบริเวณที่มีรั้วมิดชิด ในเนื้อที่หนึ่งไร่ซึ่งมีสนามรอบล้อม

ชายหนุ่มบอกเธอว่า

“ผมตัดสินใจซื้อบ้านหลังนี้ทันทีที่เห็น มีคนบอกให้มาดูหลาย ทีแล้ว พอเกิดเรื่องคุณ ผมมาดูปั๊บก็ซื้อปั๊บเลย ตั้งใจว่าจะให้คุณ อยู่กับลูก”

เธอมองไปรอบๆ บ้านไม่ใหญ่เกินไป และก็ไม่ได้เล็กเหมือนบ้านของเธอกับกณาท การตกแต่งหรูหราแสดงถึงรสนิยมของเจ้าของเดิม ห้องรับแขกขนาดใหญ่แยกจากห้องอาหารและห้องนั่งเล่น ส่วนเตรียมอาหารในบ้านแยกจากครัวซึ่งอยู่ค่อนข้างหลัง มีทางเชื่อมกับเรือนคนรับใช้

“ผมหาคนไว้แล้ว จะให้มาคอยดูแลคุณ ภรรยาทำงานบ้าน ส่วนสามีก็ให้ขับรถ ซื่อของ ทำสวนปลูกหญ้าเปิดปิดประตูแล้วก็แผ่ยามไปด้วย นายตำรวจที่รู้จักกันเขาหาให้ เขาเข้าใจเรื่องของคุณดี”

ฟ้ารุ่งคิดว่าคนมีเงินก็อย่างนี้ เนรมิตทุกอย่างได้ตั้งใจ เพราะอย่างนี้กระมังกณาทถึงรู้สึกเป็นปมด้อยอยู่ตลอดเวลาว่าไม่อาจเอาชนะภรรยาได้ เขาไม่ได้ต่อสู้เลยเมื่อมณฑิราทิ้งเขามาหาภรรยา ขณะนี้เขาได้มณฑิราคืนไปแล้ว และกำลังจะทำกับเธออย่างที่เคยทำมาก่อน....

ทิ้งให้เธอเจ็บปวดและอับอาย...!

หญิงสาวนั่งยิ้มอย่างโศกตรมทรมาณ

ชายหนุ่มดูถูกฉายไกลตัวไปในที่หนึ่งที่มีล้อสำหรับเด็กหัดเดิน พุดยิ้มๆ “เจ้าลูกชายไม่เคยแปลกที่เลย อยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ ต้องอย่างนี้ซิลูกพ่อ”

“เขาไม่ใช่ลูกของคุณนะคะ” หญิงสาวอดท้วงติงไม่ได้

ชายหนุ่มสีหน้าระริ่น ดีใจที่ฟ้ารุ่งยอมตามมาอยู่ด้วย

“ลูกบุญธรรม” เขากล่าวแก้

เธอเมินหน้าหนีไปจากประกายดาววามของอีกฝ่าย ชีวิตเธอมีแต่ถูกคนที่เธอรักทอดทิ้ง ผู้ชายคนนี้เป็นคนเดียวที่ไยดี แต่เธอรับรักเขาไม่ได้... ชายหนุ่มที่เคยมูทะลุคือดิ่ง ในบัดนี้ กลับกลายเป็นผู้ชายอีกคนหนึ่งที่ยอมเธอทุกอย่าง เขาไม่ใช่กำลังหักหาญเพราะรู้ว่านั่นคือการแตกแยก ได้แต่ใช้สีหน้าและสายตาโลมแล้ว บอกความรัก ความใคร่ให้เธอได้รับรู้

“ที่นี้ยังไม่มีคู่สายโทรศัพท์ และมีถือก็ต้องจองกันนานเชียว แต่ว่าตอนนี้คุณไม่ต้องมีโทรศัพท์ใช้ก็ดีแล้ว จะได้ปลอดภัย”

“ฉันไม่ได้รู้สึกเดือดร้อนกับการไม่มีโทรศัพท์ใช้หรอกค่ะ”

“สัญญาได้ไหมว่าคุณจะไม่พยายามโทรหากณาท”

หญิงสาวไม่กล้าสบตาอีกฝ่าย

ในสายตาที่คาดคั้นรบเร้า น้ำเสียงเขาอ่อนนวิงวอน

“อย่าโทรเลยนะ ถ้าเขาเป็นตัวการให้คุณถูกปองร้ายจริงๆ ผมไม่อยากจะต้องเสียใจและฝันร้ายไปตลอดชีวิต ถ้าคุณเป็นอะไรไป ในขณะที่อยู่ในความดูแลของผม”

หญิงสาวได้แต่นั่งนิ่ง สีหน้าอ่อนเศร้าระทมทุกข์ ชายหนุ่มเคลื่อนกายเข้าใกล้ เกาะกุมมือเธอไว้

“กณาทมีมณฑิราแล้ว... ปล่อยเขาไปเถอะ”

ฟ้ารุ่งหันหน้าหนี น้ำตาวิ่งตามกันลงมาทันที

“แล้วฉันล่ะคะ”

“คุณก็มีผมไง” เสียงปลอบกระซิบตอบ ไซ้ปลายนิ้วปาดเช็ดน้ำตาแล้วยังเลยไปเสยผมให้ “ผมรักคุณ เชื่อสิว่าในโลกนี้ไม่มีใครจะรักคุณเท่าผม เมื่อไรที่หัวใจของคุณเปิดรับ เมื่อไรที่คุณต้องการ... ผมจะอยู่ตรงนี้เสมอ”

“เป็นไปไม่ได้หรอกค่ะ”

“เป็นไปไม่ได้เพราะว่าคุณ หรือเพราะว่าผม”

หญิงสาวได้แต่ส่ายหน้าพาลางร้องไห้

“ผมเคลียคุณอรกับแสงดาวได้ ขอเวลานิดหน่อยเท่านั้น”

“ไม่ค่ะ โปรดอย่าทำร้ายคุณอร”

“อีกหน่อยคุณอรก็เจอคนอื่น คนที่ดีกว่าผม เราจะรอเวลานั้นด้วยกัน ตกลงไหม”

“แล้วแสงดาวล่ะคะ”

“ถ้ามีคุณ ผมไม่ต้องการใครอีกแล้ว”

จะให้เชื่อหรือ หญิงสาวยังสงสัย

“ผมอยากจะกลับบ้านมาเจอคุณทุกวัน กอดคุณแน่นๆ จูบคุณให้ชื่นใจ นอนกอดคุณ แล้วก็มึลือกเป็นโขยง ผมรู้ว่าคุณจะเป็นเมียและเป็นแม่ที่ดีที่สุดในโลก”

ฟ้ารุ่งหลับตา นั่นคือความฝันทั้งนั้น ไม่มีวันจะเป็นไปได้ เขาเป็นน้องชายของสามีผู้ล่วงลับ ฟ้ารุ่งจะลืมนี่ได้อย่างไร.....

ภุรินนอนอยู่ในห้องตรงข้ามขณะที่หญิงสาวนอนลืมตาโพลงอยู่ข้างลูก ร้องไห้จนหน้าตาแห้งเหือด อยากรู้เหลือเกินว่ากณาทกำลังทำอะไร กำลังกอดกมณฑิราอยู่หรือ จะคิดถึงเธอสักนิดหรือเปล่า.....

กณาท มีสีหน้าเคร่งขรึมหม่นหมอง แม้ขณะยิ้มก็ดูฝืดฝืน ผิดกับมณฑิราซึ่งคลอเคลียอยู่ใกล้ๆ ราวประกาศตัวว่าเป็นคนรัก เธอแต่งตัวเจิดฉาย ชุดราตรีสีน้เรียบหุตุตัดด้วยผ้าไหมสีอ่อน แขนกุด

เธอถอดต่างหูออกวางที่ข้างเตียง แต่ไม่สามารถถอดสร้อยคอที่ระโยงระยางหนาหนักออกได้ หญิงสาวเอียงด้านหลังให้ชายหนุ่มผู้ซึ่งพยายามอยู่ชั่วครู่ สร้อยเส้นงามก็ขาดจนสายที่ถักร้อยห้อยรุ่งริ่งลงมาจากตำแหน่งเดิม ทั้ง ๆ ที่ยังร้อยติดอยู่กับคอเธอ

“อึ้ย” มณฑิราอุทาน “สร้อยขาดแล้ว”

“ขอโทษ” เขากระซิบ

เธอผละออกจากอ้อมแขนลุกขึ้นในทันที ร่างสมส่วนในชุดชั้นในเดินไปยืนที่กระจก เธอเลื่อนห่วงปลดมาไว้ข้างหน้า มองเงาจากกระจกขณะกดกลไกที่ล็อกจนหลุดออก เสียงบ่นบอกอารมณ์หงุดหงิด

“ไม่นึกเลยว่าจะยากเย็นขนาดนี้..!”

ชายหนุ่มมองขริมๆ เครื่องประดับชุดนี้ดูสูงค่าที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็นเธอสวมใส่ และขณะนี้เขาก็เข้าใจแล้วว่าเธอรักหวงมันขนาดไหน

“สายนี้ขาดหลุดออกมาเลย” หญิงสาวขมวดคิ้วอย่างเดือดร้อน “มณจะทำยังไงดี”

“ส่งไปซ่อมสิจ๊ะ ตอนซื้อเขาให้รับประกันไว้หรือเปล่า”

“จริงสิ” เธอปราดไปเปิดตู้ ดึงลิ้นชักหยิบกล่องกำมะหยี่รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าสีน้ำเงินออกมาเปิด แล้วก็ยืมออกเมื่อพลิกหาแล้วพบกระดาษแข็งสีชมพูเล็กๆ เขียนรูปสร้อยต่างหูและข้อความรับประกันไว้

“เจอแล้วคะ นี่ไง ดีละ พรุ่งนี้มณจะส่งไปซ่อม”

สีหน้าของชายหนุ่มหม่นหมองขณะที่หญิงสาวเก็บสร้อยและต่างหูเมื่อเธอกลับมาเบียดพร้อมกับทอดแขนโอบกอด เขาได้กลับมาเป็นตัวของตัวเองอีกครั้ง

“พี่กลับก่อนดีกว่า”

“อ้าว พี่ณาทไม่อยากอยู่กับมณหรือคะ”

“คินนี่พี่รู้สึกที่ไม่ค่อยสบาย”

“พี่ณาทคิดถึงฟ้าใช่ไหมล่ะคะ” คำถามเง้งอนสะกิดใจชายหนุ่มอย่างจัง “พี่ณาทไม่รักมณหรือคะ”

“ฟ้ากลับไปอยู่กับภูริแล้ว พี่คิดถึงเขาก็ไม่มีประโยชน์อะไร”

เสียงที่พูดขาดหาย ปรายตาจั่วจรัส “รู้ไหม พี่สงสัยอยู่ตลอดเวลาว่าเขาออกมาจากบ้านใหญ่ทำไมในเมื่อเขาตัดกันไม่ขาด”

“งอนคุณภูริกรรมัง หรือหนีแสงดาว ไม่อย่างนั้นก็อยากอยู่กับพี่ณาท ฟ้าเขาหลงรักพี่ณาทมาแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่คะ” เธอประชด

“มาอยู่กับพี่เพื่อที่จะทิ้งไปแบบนี้หรือ”

“คงใจอ่อนที่คุณภูริรักลูกเหลือเกินกรรมัง”

ชายหนุ่มนิ่งอึดอั้น

มณฑิราปักใจเชื่อว่าลูกชายเป็นลูกของภูริ จากคำบอกเล่าเสียงหวานอ่อนอ่อนเป่าหูครั้งแล้วครั้งเล่าของ มณฑิรา กับกิริยาท่าทีของหนุ่มสาวทั้งสองและทารกน้อยที่เขาเห็น ทำให้ชายหนุ่มเห็นคล้อยตาม...

มณฑิราพูดว่า “ถ้าฟ้ายังอยู่ในบ้านใหญ่ด้วยกันขณะที่อ้อมท้องลูกของคุณภูริ ชาวบ้านจะพูดถึงกันยังไงล่ะคะ แล้วไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุนี้หรือเปล่าคุณพีร์ซัดถึงกลุ่มใจจนเกิดอุบัติเหตุ รถไม่ได้ถูกชนแต่แตกโค้งพลิกลงข้างทาง คนเดินทางบ่อยๆ จนชำนาญทางจะเกิดอุบัติเหตุง่าย ๆ ใหม ถ้าไม่มีเรื่องกลุ่มใจให้คิด”

“พี่กลายเป็นเครื่องมือของฟ้าไปอย่างนั้นหรือ”

เธอปลอบว่า “พี่ณาทอย่าคิดมากเลย ไหนๆ มันก็ผ่านไปแล้วตอนนี้เรามีกันและกันนะคะ หรือว่าพี่ณาทก็ยังไม่ยอมอมก๊ายให้ มณ”

“พี่ไม่สนใจเรื่องที่ผ่านมาแล้วของมณหรือก นึกเสียว่ามันเป็นฝันร้ายของเราก็แล้วกัน”

“รักมณเหมือนอย่างเดิมนะคะ พี่ณาท” หญิงสาวอดอ้อนรังรวงของอีกฝ่ายเข้ามาจนได้จุ่มพิตแก้มสากๆ

เขาหันมาสบตา “เราต่างก็เจ็บด้วยกันทั้งคู่ จริงไหม”

“พูดอย่างนี้แปลว่าพี่ณาทรักฟ้ามากละสิ ไซ้ไหมล่ะคะ”

น้ำเสียงตอบจั่วจรัส

“ใช่ พี่รักเขามาก แต่ว่ามันคงจะกลายเป็นอดีตไปในที่สุด พี่จะรักเขาทำไม ในเมื่อเขาไม่ต้องการพี่อีกต่อไปแล้ว”

หญิงสาวยิ้ม “ต่อไปจะมีแค่เราสองคน เราจะรักกันยิ่งกว่าเดิมนะคะ”

ชายหนุ่มประทับริมฝีปากลงบนริมฝีปากอ่อนบางที่เผยรับอย่างรอคอย ร่างของมณฑิราอยู่ในอ้อมแขนของเขา แต่ชายหนุ่มกลับนึกถึงฟ้ารุ่งด้วยความเจ็บปวด.....

บ้านมืดและวังเวงอย่างนี้ทุกคำคินนับจากฟ้ารุ่งจากไป

ชายหนุ่มขับรถมาจอดด้วยความรู้สึกหนักอึ้งเจ็บเหงา ไฟฟ้าดวงเล็กตรงมุมบ้านถูกเปิดทิ้งไว้ให้แสงสลัว ร่างสูงใหญ่นั่งลงบนม้านั่งหินอ่อนที่ลานหน้าบ้าน รองเท้าแตะของฟ้ารุ่งและของเขายังวางคู่กันอยู่ที่มุมหนึ่ง กระจกที่แตกถูกเก็บกวาดไปหมดแล้ว แต่ว่ายังไม่ได้

ใส่บานใหม่ให้เรียบร้อย เขาได้แต่ใช้แผ่นไม้ตอกปิดไว้ กันน้ำฝนจะสาดเข้าไปทำความเสียหาย ต้นไม้ใบหญ้าที่ถูกเหยียบย่ำกระจัดกระจาย บัดนี้ไร่การฟื้นฟูดูแล เทียวเฉาตายไปจนหมดสิ้น

มีแต่เสียงกรังกริ่งของโมบายกระเบื้องเท่านั้น ที่กังวานศรั้า ยามกระทบกันเมื่อลมโชย โมบายที่เธอช่วยส่งให้เขาแขวนเรียงกันไว้.. ในบางครั้งบางหน ชายหนุ่มประคองกอดเธอ เข้าแห่คว้า ฟังซีไต้ยีนใหม่ เสียงบอกว่า พี่นารถักฟ้า พี่นารถักฟ้า...

เธอหลอกเขา มาอยู่ด้วย ทำให้เขารัก ความจริงก็เพื่อ บังหน้าที่เขาอุมท้องลูกของผู้ชาย อีกคนหนึ่ง แล้วเจ้าของที่แท้จริงก็ ตามมาพาเธอและลูกกลับคืนไป

เขาเป็นเพียงตัวตลกโง่เง่า เป็นฉากบังหน้ามาตลอด....

ร่างสูงผุดลุกขึ้น แล้วก็กระโดดขึ้นกระกระชากบ้าง ต่อยตี บ้างจนเจ้าโมบายกระเบื้องน้อยที่ผูกไว้เป็นระยะตลอดแนวด้านหน้า หล่นลงมาแตกกระจายคนละทิศละทาง คงเหลืออยู่พวงเดียวที่ไม่ขาด หลุด แต่เกี่ยวพันกันจนสิ้นเสียงอยู่ตรงหน้าประตูบ้านพอดีบพอดี

ชายหนุ่มยืนคว้างอยู่ในท่ามกลางความมืด ร้องให้ออกมาด้วยความคั่งแค้นเจ็บปวด.....

ภูริหายไปในช่วงเวลาเช้า พอกลับมา รถของเขาอัดแน่นไปด้วยข้าวของ

“ผมซื้อเสบียงมาให้ ไม่รู้ว่าขาดอะไรหรือเปล่า ก็ผมไม่เคย เป็นพ่อบ้านมาก่อนเลยนี่นา”

ชายหนุ่มผิวปากเป็นเพลงสนุกสนานเมื่อชนข้าวของจากรถเข้า บ้าน ฟ่ำรุ่งจัดแจงเก็บของเข้าที่ ขณะที่ลูกจายถูกทิ้งไว้ในเก้าอี้ หัดเดิน ไถลล้อไปรอบๆ

“ทำยังไงก็จะเกิดสงครามอย่างนั้นแหละ”

“ก็ผมเป็นห่วงนี่นา” เขายืนหน้าเข้ามาใกล้ หญิงสาวรีบ หันหนีไปจัดของทางอื่นทันที

“มีหนังสือให้คุณอ่านเยอะแยะเลย”

เธอทำอาหารกลางวันขณะที่ร่างสูงนอนเอกเขนกเล่นกับเด็กชาย ผู้ซึ่งคลานตัวมเตี้ยมพิ้วพั้น น้ำลายใสๆ ไหลย็ดจากปากบางๆ สีสด เปียกเสื่อทางเกงสีอ่อนที่ชายหนุ่มสวมใส่เป็นหย่อมๆ เขาได้แต่หัวเราะ ยืนหน้าหอมแก้มเด็กชายครั้งแล้วครั้งเล่า

ฟ่ำรุ่งไต้ยีนเสียงหัวเราะแว่วๆ อดเดินมาหยุดมองบ่อยๆไม่ได้

เขาเป็นพ่อลูกกันจริงหรือ ในครั้งนี้ เธอกลับคิดถึงข้อกังขานี้ ด้วยความรู้สึกอ่อนโยนมากกว่าวันกล้ว อับอายและชิงชังอย่างที่เคย เป็น เขาล่วงเกินเธอครั้งหนึ่งในยามหลับ แต่นั่นจะก่อให้เกิด ชีวิตทารกน้อยนี้ได้เทียวหรือ

“คุณคุยกับคุณอรบ้างหรือเปล่านั้น ไปหาเธอหรือเปล่า”

หญิงสาวถามเมื่อนั่งตรงข้ามกันอยู่ที่โต๊ะอาหาร ชายหนุ่มยิ้ม ะรีน “โทรศัพท์คุยกัน คุณอรพาคุณแม่ไปวัด”

“คุณอรสบายดีนะคะ”

“แน่นอนแล้ว”

“ทานข้าวเสร็จแล้วคุณไปอยู่กับเธอนะคะ ไม่ต้องเป็นห่วงทางนี้ ฟ่ำกับลูกอยู่กันได้”

ไม่มีคำตอบรับนอกจากรอยยิ้ม

ฟ่ำรุ่ง เก็บล้างถ้วยชาม เสียงหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่เจียบกริบ เธอเดินตามหา ในที่สุดก็เห็นนอนหลับอยู่ด้วยกันทั้งคู่

หญิงสาวเดินเข้าไปใกล้ ทอดสายตาอ่อนโยนมองอีกฝ่าย ร่างสูงสมบูรณ์ด้วยเลือดเนื้อนอนค่อมเข้าหาเด็กชายราวกับให้การ ปกป้อง ใบหน้าสะอาดอ่อนโยน เส้นคิ้วหนายาวสวยราววาด ขนตาสั้นงอนเรียงเป็นแถบ สันจมูกโด่ง ริมฝีปากหยักได้รูปร่างอยู่ บนพื้นไรศราสีอ่อนในรูปคางที่สวยงาม รูปลักษณะของเขาน่าจะเป็น ตัวแทนของเจ้าชายในเทพนิยายที่เธอเคยอ่านเมื่อยามเป็นเด็ก

เด็กน้อยที่นอนซบอยู่ก็มีเค้าหน้าคล้ายคลึง ผิวขาวอมชมพู แก้มแดง ริมฝีปากบางหยัก คิ้วเข้มสวยราววาด ขนตาสั้นงอน เรียงเป็นแถบ ฟ่ำรุ่งแน่ใจว่าลูกของเธอจะถูกหล่อเลี้ยงให้เติบโตขึ้น ด้วยความรักห่วงใยและปกป้องจากใจจริงของผู้ชายคนนี้

หญิงสาวถอนใจ หากเธอเป็นผู้หญิงอื่นสักคนที่ไม่มีความ เกี่ยวพันกันมาก่อน หากเธอไม่ใช่ภรรยาของพี่ชายที่ลวงลับของเขา ฟ่ำรุ่งจะไม่รังรอที่จะฉกฉวยโอกาสอันอบอุ่นและสวยสดที่เปิดรับอยู่ใน ขณะนี้.....